

же единътъ който ще отиѣмѣ, и другата дѣто ще ся събуди Бѣсо! Ако си бѣсѣ на крадцытъ ела че ся непукай сега!»

Богато това прѣговаряше на умътъ си Тласко, чужденецътъ развърза мълчанието и като поглади излека спящѣтъ женѣ по челото и по сколуфытъ, пошепнѣ ъ.

— Спишь ли, прѣкрасна моя владѣтелке? Спишь ли драга на сърдцето ми царице?

Младата жена ся събуди и сѣднѣ на лѣгло то си; тя си тріеше очитѣ, а подѣ бѣлото нощно облѣкло покрыванното ъ тѣло прѣдставяше неподражаемы драгости и черната ъ коса като отъ само себе си поронена ся разсипваше по алебастрѣнытъ ъ плещи.

— Ты ли си, Джонъ? рече тя като ся окомыти. Ахъ! Драгый мой Лорде! Тебе сънувахъ. Ахъ какъвъ страшенъ сѣнь! Гледахъ тя като си отиваше и мя оставяше въ отчаяніето на самотѣтъ и въ пылытъ на мѣкытъ отъ любовь.

— Азъ ли да тя оставѣхъ, възделѣнна моя душке! Магдалино! и другъ нѣтъ ти казахъ и сега ти пакъ казувамъ! Нищо не може да мя отдѣли отъ тебе. Ето двѣ години цѣлы напраздно мя очаква супругата ми въ Лондонъ, ето двѣ години напраздно мя очакватъ дѣцата ми.

— Колкото и да тя чакатъ, Джонъ, тя ти е супруга, и тѣ ти сѣ дѣца. Но азъ що съмъ? Азъ какво ще ти бѣджъ?

— Що си ли? Магдалино? Ты ли пытанъ какво си ты за мене? Но защо толкозь си неблагодарна? Не си ли разбраа че моята къмъ тебе любовь надминува любовьта къмъ супругѣтъ ми и дѣцата ми? Не си ли познала че ты си за мене най-драгоцѣнното стяжаніе на земѣтъ?

— Тежко ми! Разбирамъ! Ей знаѣ го това. Джонъ че съмъ най-драгоцѣнното ти стяжаніе. Но ето самъ ты исповѣдувань, че друго не съмъ освѣнтъ стяжаніе. Стяжаніе на което за честѣтъ може бы да ся погрыжешь до дѣто цавти нѣжността му и младый му врѣсть, и на което любовьтъ